

Arrest

nr. 91 489 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qalai Qazi Aman, gelegen in Chardaghi, tussen het district Paghman en de hoofdstad Kaboel, in de provincie Kaboel. U verklaart de leeftijd te hebben van ongeveer 22 jaar. Zolang u zich kan herinneren, woonde u in Qalai Qazi. U bent tot de twaalfde graad naar school geweest. In de stad Kaboel volgde u een cursus Engels. Op 4 qaus 1390 (25 november 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) vluchtte u weg uit Afghanistan. U vroeg op 30 maart 2012 asiel aan in België. Op 1 juli 2009 startte u te werken voor de Amerikanen op de ISAF-basis in Kaboel. U werkte er als vertaler in het CJIOC-gebouw en aan deingangspoort van de basis tot 30 akrib 1390 (22 oktober 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) gedurende twee jaar en zes maand. Uw werk werd echter allerminst aanvaard door de familieleden van uw moeder, die

Pashtoun als etnie heeft. Op 15 hoot 1389 (6 maart 2011) kwam een grote groep mensen langs bij u thuis, maar u kon ontkomen. Nadien verhuisde u naar de wijk Kote Sangi dichtbij het stadscentrum van Kaboel. Dezelfde mannen zouden nadien nog tweemaal langs zijn geweest: op 10 jauza (10 mei) en 20 akrab (11 november). In de tussentijd informeerden familieleden bij uw moeder ook nog viermaal telefonisch naar u. Omdat u ook de derde keer niet thuis was, ontvoerden deze onbekende mannen uw vader. Op aanraden van uw oom ontvluchtte u het land, dit op 4 qaus 1390. Ongeveer 4 maand later, op 30 maart 2012 vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u uw Afghaans identiteitsdocument (Taskara) voor, foto's, uw schooldiploma, drie appreciatiebrieven van uw werkgever, en een aanbevelingsbrief van uw werkgever."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de Taliban. Er dient echter na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden verleend. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. Want hoewel u aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, dienen ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij het door u geschetste asielrelaas. Ten eerste dient er te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gebaseerd is op uw werk als tolk gedurende twee en een half jaar voor het Amerikaanse CJIOC (Gehoorverslag CGVS, dd. 02/05/2012, p.16). Uw kennis over de Amerikaanse organisatie waarvoor u in dienst was, is echter heel beperkt zodat bij uw vermeende activiteiten voor deze organisatie ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst. Zo schrijft u in eerste instantie de letters "CJOIC" wanneer wordt gevraagd waar u werkzaam was (CGVS, dd. 02/05/2012, p. 10). Later spreekt u deze eenheid ook op die manier uit. Deze Amerikaanse eenheid wordt echter afgekort als "CJIOC", zoals te lezen staat op de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas. Het is pas wanneer u wordt geconfronteerd met uw foutieve schrijfwijze en uitspraak dat u de fout erkent (CGVS, dd. 02/05/2012, p. 11). Daarnaast moet u het antwoord schuldig blijven op de vraag wat de volledige naam is van deze eenheid (CGVS, dd. 02/05/2012, p. 10) en waarvoor de letters "CJIOC" staan. (CGVS, dd. 02/05/2012, p. 11). Dit is opmerkelijk gezien het feit u als tolk Engels werkte, en u ook certificaten voorlegt waarop de naam voluit staat geschreven. Wanneer u dan wordt gevraagd naar het doel van deze eenheid, blinkt u uit in oppervlakkigheid. Want hoewel u daar lange tijd actief was, kan u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS enkel kwijt dat Amerikaanse soldaten daar na hun opdracht in Afghanistan een zes maand durende opleiding genoten waarna ze een certificaat ontvingen. Wat die opleiding inhield, bleef geheim, verklaart u (CGVS, dd. 02/05/2012, p. 13). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u dat Amerikanen na hun dienstjaren in Afghanistan vijf tot zes dagen deze eenheid kwamen bemannen om na het ontvangen van een document huiswaarts te keren naar Amerika (CGVS, dd. 12/06/2012, p.5). Uw oppervlakkigheid en gebrek aan juiste kennis is heel opmerkelijk en doet ernstige twijfels rijzen aangaande uw beweerde betrokkenheid bij deze organisatie. Deze eenheid werd volgens de informatie in het administratief dossier namelijk in 2007 opgericht als coördinatiecentrum om strategische informatie te verlenen aan het Afghaanse en Pakistaanse leger om de veiligheid aan de gedeelde grenzen te verhogen.. Uw verklaringen stemmen dus allerminst overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Naast uw werk voor het CJIOC verklaart u dat u na zes maand tot vlak voor uw vertrek uit Afghanistan tewerk werd gesteld bij Macedoniërs aan de ingang van het ISAF hoofdkwartier, om te tolken bij de beveiligingscontrole (CGVS, dd. 12/06/2012, p.3). Ten eerste is het niet aannemelijk dat u enerzijds vier appreciatiebrieven van het CJIOC voorlegt met data 20/04/2010, 24/12/2010, 8/02/2011 en 27/03/2011, en anderzijds beweert maar zes maand effectief voor deze organisatie te hebben gewerkt (CGVS, dd. 12/06/2012, p.5). Uw verklaring dat u ook tijdens uw werk aan de ingangspoort van het ISAF werd betaald in euro's door deze Amerikaanse eenheid (CGVS, dd. 12/06/2012, p.5) herstelt deze verontwaardiging niet, omdat deze certificaten u daadwerkelijk roemen als tolk voor Amerikaans CJIOC-personeel. Daarbij komt dat u met "Christiano en Ibrahim" amper twee voornamen kan geven van Macedonische soldaten. Nochtans verklaart u meer dan twee jaar te hebben

getolkt voor de Macedoniërs. Daarbovenop verklaart u zelf dat de Macedonische soldaten vaak worden verplaatst (CGVS, dd. 12/06/2012, p.9). Het is dan ook weinig realistisch dat u slechts twee voornamen van Macedonische soldaten kan geven, te meer omdat u van Amerikaanse soldaten consequent enkel de achternamen gebruikt (CGVS, dd. 12/06/2012, p.8), én is het niet realistisch dat u niet kan uitweiden over Christiano en Ibrahim. Zo weet u bijvoorbeeld niet hoelang zij reeds actief waren en in welk ander basiskamp zij reeds eerder gestationeerd waren (CGVS, dd. 12/06/2012, p.10). Tot slot kunnen er ook ernstige vragen worden gesteld bij uw verblijf op de ISAF-basis in Kaboel zelf. U bent namelijk niet op de hoogte van de gevraagde gebouwbenamingen en ontspanningsmogelijkheden. Zo kan u de benamingen "Milano" en "Tora Bora" niet linken aan het Milano Palace en de Tora Bora bar (CGVS, dd. 12/06/2012, p.7-8). Nochtans is volgens de informatie in het administratief dossier biedt het Milano Palace dé ontspanningsruimte in deze basis. Het doet dan ook de wenkbrauwen fronsen dat u van dit gebouw nooit zou hebben gehoord in de 2,5 jaar dat u actief was op deze basis. Gevraagd naar cafés in de basis verklaart u dat Nepalezen een cafeetje zonder naam openhielden, daarbij vermeld dat men in deze hoofdzetel geen alcohol drinkt (CGVS, dd. 12/06/2012, p.7). Nochtans zou volgens de informatie in het administratief dossier alcohol pas in september 2009 verboden zijn geweest, dus pas twee maand nadat u in dienst was op de ISAF-basis omdat er sprake was van excessief alcoholverbruik. Daarbovenop telde deze ISAF-basis toen maar liefst zeven cafés met de namen als de Tora Bora sports bar, the Gravel Pit, the 37 Club and the Nordic Palace. Net als cafés zijn ook pizzeria's u totaal vreemd op de basis, wat ook niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt en werd bijgevoegd aan het dossier. Zo is er een Pizza Hut en een pizzeria, Ciano genaamd. Deze moeten u dus totaal ontgaan zijn, wat weinig realistisch is. Op de vraag of er dan ooit in de Wazir Akbar Khan wijk, waar de ISAF-basis gevestigd is (zie info administratief dossier) een aanslag plaatsvond, vernoemt u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS, enkel een aanval uit 1390 (2011 volgens de gregoriaanse kalender) in de Abdul Haq straat (CGVS, dd. 02/05/2012, p. 11). Daarbij zouden volgens u geen dodelijke slachtoffers zijn gevallen. Bij uw tweede gehoor op het CGVS vernoemt u dan weer twee andere aanslagen, en is het opmerkelijk dat u ook daarbij de bal serieus mislaat. Bij de eerste aanslag, in september 2009, twee maand na uw indiensttreding op de ISAF-basis, liet volgens u enkel de zelfmoordterrorist het leven (CGVS, dd. 12/06/2012, p.9). Deze verklaring druist echter in tegen de informatie die werd toegevoegd in het administratief dossier, die melding maakt van zeven doden en 91 gewonden. Twee jaar later, in september 2011, zou er opnieuw een dodelijke veldslag voor dit internationaal hoofdkwartier hebben plaatsgevonden, waarbij zeven doden en 19 gewonden te betreuren vielen. U beweert toen zelf ook twee dagen vastgezet te hebben in de ISAF-basis: in 1389 of 1390 (respectievelijk 2010 of 2011 volgens de Gregoriaanse kalender). En ook toen zou er volgens u maar één dode zijn gevallen. Van iemand die in die periodes werkzaam was binnen de muren van deze basis, en daarbovenop zelf verklaart twee dagen in die basis te hebben geschild, mag allerm minst worden verwacht dat hij deze indrukwekkende gebeurtenissen gedetailleerd en doorleefd kan vertellen én kan plaatsen in de tijd. U weet echter niet in welke maand, of nog frappanter, in welk jaar u exact twee dagen heeft moeten schuilen wegens een aanslag (CGVS, dd. 12/06/2012, p.9 en 12). U heeft wel enige kennis aangaande de organisatie, maar deze is onvoldoende om te overtuigen dat u twee en een half jaar voor deze organisatie als tolk heeft gewerkt. U geeft immers heel wat vage en merkwaardige antwoorden op enkele essentiële zaken omtrent uw werkzaamheden voor de Amerikaanse troepenmacht. Daardoor kan er niet langer geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u gevisieerd wordt door onbekenden, aangezien u dit linkt aan uw werkzaamheden als tolk gedurende twee en een half jaar. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Conventie van Genève. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. Uw taskara betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoon, net zoals uw schooldiploma dat niet doet. Wat de door u neergelegde foto's betreft, dient verder opgemerkt te worden dat er niet kan uit worden opgemaakt waar en wanneer deze foto's genomen werden en wat uw werkzaamheden in Afghanistan waren. Daarnaast kunnen ook de appreciatiebrieven en aanbevelingsbrief uw geloofwaardigheid niet herstellen aangezien dergelijke documenten enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze gedragen worden door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Daarbij moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier). Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand

in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig. Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak)" dd. 27 augustus 2010 (updated 14-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door Cedoca geconsulteerde problemen stipt zelfs aan dat de het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul vanwaar u afkomstig bent. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet schendt. Hij stelt dat het CGVS voorbijgaat aan het feit dat hij een zeer beperkte opleiding heeft genoten en in zijn dorp een erg besloten leven leidde, waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij alle vragen kan beantwoorden. Hij stelt dat hij tijdens het gehoor blijkt gegeven van een voldoende kennis van zijn voormalige werkgever. Hij wijt het feit dat hij bepaalde details niet kan meedelen ook aan stress tijdens het gehoor, aan wantrouwen ten aanzien van de overheid en aan de trauma's die hij in Afghanistan heeft opgelopen. Hij wijst er ook op dat hij tijdens het gehoor een zeer verwarde indruk maakte.

Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt en verwijst hiervoor naar een rapport van Amnesty International.

Hij stelt ook dat de mensenrechten in Afghanistan voortdurend worden geschonden en dat een terugkeer naar Afghanistan artikel 3 EVRM zou schenden.

Tot slot voert hij aan dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt. Hij stelt dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en dat de beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas en sluit zich daarvoor aan bij de motieven van de bestreden beslissing. Zo heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat verzoekers kennis van het CJIOC en van de ISAF-basis heel beperkt was, waardoor ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij verzoekers vermeende activiteiten. Bovendien stemmen verzoekers verklaringen over het CJIOC en over de ISAF-basis ook niet overeen met de informatie in het administratief dossier. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij een zeer beperkte opleiding heeft genoten, waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij alle vragen kan beantwoorden. Dit komt echter niet overeen met zijn eerdere verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij immers dat hij twaalf jaar naar school was geweest en dat hij daarna ook nog twintig maanden Engelse les volgde (vragenlijst DVZ, 1). Verzoeker is dus hoog opgeleid, zodat van hem mag worden verwacht dat hij op eenvoudige vragen over zijn werkgever en over zijn werkomgeving kan antwoorden. Verzoeker toont verder niet aan dat hij getraumatiseerd is, waardoor hij moeite heeft om zich dingen te herinneren. Uit het gehoorverslag blijkt ook niet dat hij een zeer verwarde indruk maakte.

Verder wijst de Raad erop dat het niet volstaat om naar een algemene toestand te verwijzen om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, maar dat de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie*).

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar het district Paghman kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat burgers in het district Paghman op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Paghman een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca blijkt dat er in de provincie Kaboel sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift niet aan dat er in het district Paghman aanhoudend wordt gevochten en dat antiregeringselementen er permanent aanwezig zijn, zodat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in het district Paghman een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot verduidelijkt verzoeker op geen enkele wijze waarom hij meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en de beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER